

Rátalálni Istenre a mindennapjainkban – ez az ideai húsvét nagy lehetősége

■ Sajátságos, különleges az ideai húsvétunk. A Covid-19 okozta járvány következtében, mint a világ oly sok más helyén, főegyház-megyénk székesegyházában és templomaiban is zárt ajtó mögött tartjuk a nagyheti és húsvéti liturgiát, a hívek jelenléte nélkül.

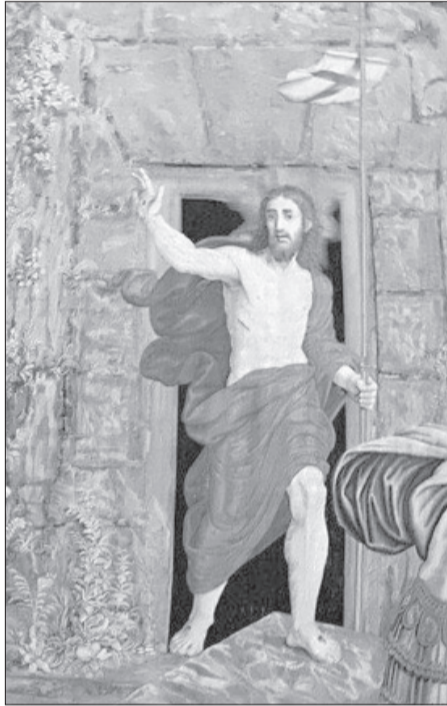
Minden biztonnal szomorúság ül szívünkön, bizonytalanság keríthet hatalmába, aggodalmaskodunk és félünk. Féltjük az életünket, elképzeléseinket, terveinket. Annak a két tanítványnak a képe idéződik fel előttem, akik húsvétvasárnap elindultak Emmauszba. Tanítványok, akik követték Jézus hívó szavát, és most úgy érzik, mindennek vége. „Pedig mi abban reménykedtünk, hogy ő fogja megváltani Izraelt” – mondták csalódottan a hozzájuk szegődött idegennek.

Tudják, hogy aznap reggel az asszonyok üresen találták a sírt. Tudják, hogy az apostolok közül néhányan jártak is a sírnál és mindent úgy találtak, ahogy az asszonyok mondták. De nem értik az eseményeket. Az apostolok sem értették, mert azok nem a számukra szokásos, „normális” tapasztalatok alapján, előre kiszámítható módon történtek. S még mielőtt feltennék a kérdést, hogyan lehettek ennyire rövidlátóak – hiszen Jézus annyiszor elmondta, hogy szenvednie kell, hogy meg fogják ölni, de harmadnapra feltámad –, előbb gondoljunk saját magunkra. Hiszen nagyon jól tudunk mindent Krisztusról, a húsvéti eseményekről, jobban, mint a két tanítvány, de a lényegét értjük-e? A húsvét a feltámadásról szól!

A két tanítvány abban reménykedett, hogy Jézus fogja megváltani Izraelt. És csalódtak. Mi miben reménykedünk? Mit remélünk Jézustól? Jézus nem Izrael megváltását ígerte, hanem az üdvösséget, Isten országát, a béke, az igazság és szeretet országát, az örök életet. A szükség-helyzet mostani napjai fájdalmasan ráébresztenek emberi végeségünkre, kicsinységünkre. A tehetetlenség érzése „lemeztelenítve élénk állítja hamis és felszínes biztonságérzéseinket, amelyek segítségével meghatároztuk életünk forgatókönyveit, a terveinket, a szokásainkat és prioritásainkat” (Ferenc pápa szentbeszéde, 2020. március 27.) Belénk

hasít a kérdés: mibe, kibe helyeztem eddig bizalmamat, mire alapoztam és hittem biztosnak így az életemet? A járvány rádöbent, hogy pénz, hírnév, hatalom, függőségek nem nyújtanak védelmet, biztonságot, életet.

Valaki a csalódottan bandukoló tanítványok mellé szegődik. Nem ismerik fel, még csak gyantút sem fognak. Jézus magyaráz, türelmesen, hosszasan, kilométereken át. És a tanítványoknak lángol a szívük! Valaki kísérté, meghallgatta, biztatta őket. Biz-

A feltámadás Raffaello egyik stanzáján, a Vatikáni Múzeumban (részlet)

tosak lehetünk benne, hogy velünk is törődik: keresztségünk mellénk szegődött, és kísér hosszú kilométereken, egész életünkön át, ha szomorúan vándorunk, megvigasztal. Most is itt van velünk, mellettünk – még akkor is, ha csüggedt emmauszi tanítványokként esetleg nem vesszük észre, nem ismerjük fel.

Esteledik, mire megérkeznek, Jézus menne tovább. Nem kényszeríti rájuk magát, mint ahogy ma sem kényszeríti magát ránk. Ők azonban marasztalják. Minden biztonnal most lelkesen marasztalják Őt mi is. Most különösen nagy szükségét érezzük annak, hogy részt vegyünk a nagy hét liturgiájában, most sokkal nagyobb meggyőződéssel, mint bármikor máskor valljuk boldog emlékü Áron püspökünkkel, hogy „nincs más, ki védelmet adjon,

csak az Isten” (Csikszomlyói püncsödi beszéd, 1949).

Sokak számára nagy kérdőjel az, hogy miért éppen most elérhetetlen az istenháza. Pedig az Istenrel való találkozás lehetősége az is, amiben most részünk van. Nem a megszokott, a hagyományos módon, ahogy eddig tettük. Rátalálni Istenre a mindennapjainkban, az életünk legapróbb mozzanataiban is, megtapasztalni az Ő jelenlétét mindig, mindenhol, mindenben – erre kaptunk lehetőséget a bezárt templomok, a megváltozott életmód által. Megtalálni az ünnep belső, igazi lényegét, tömjénfüst és kóruszenges nélkül is – ez az ideai húsvét nagy lehetősége. Amikor minden elhalkul, kiüresedik és elvész körülöttünk, talán észrevesszük a mellénk szegődött Jézust. Őt, aki húsvétkor feltámadt és az örök élet ígéretével visszatért köztünk, és aki lánggra gyújtja a szívünket.

A kenyértörésben az emmauszi tanítványok egyértelműen felismerik Jézust és még abban az órában útra kelnek, vissza Jeruzsálembe, hogy megvigyék az örömhírt. Nem számít, hogy sötét van, indulnak. Mert lángol a szívük, és a lángot tovább akarják adni másoknak is. Ezt a bátorságot, ezt a tetterséget kérjük mi is Jézustól! Ehhez viszont szükséges a húsvét igazi üzenete, a feltámadásba és a Feltámadottba vetett hit. A jelenlegi körülmények talán most még inkább a lényegre terelik a figyelmünket.

Maradj velünk, Uram, tápláld és erősítsd életünket és közösségünket. Adj bátorságot, hogy a sötétség ellenére felkeljünk és elinduljunk. Add, hogy a próbatétel jelen idejét a döntés idejéig eljuttass. Segíts, hogy tudjunk dönteni abban, hogy mi az, ami számít, és mi az, ami elmúlik. Tudjuk különválasztani azt, ami szükséges, attól, ami nem az. Tudjuk életünk útját újírból Feléd és embertársaink felé irányítani (Ferenc pápa 2020. március 27-ei szentbeszéde).

Legyen számunkra ez a húsvét a lángoló hit ünnepe, mit szívünkben élünk meg és onnan kifelé árasztunk, ünnepelve, hogy Krisztus feltámadt és velünk van életünk minden pillanatában!

Kovács Gergely
gyulafehérvári római katolikus érsek

Gondban az Isten miattunk

■ Az ideai nagybőjtben világjárvány formájában láthatatlan erők jelentek meg a látható világban.

Nem tudjuk, hogy a reményesség több-e szívünkben, vagy a kétségbeesés.

Kezünkben néhány „elrongyolódott”, „összegyűrt” szó, Isten nagyszerű valósága helyett.

Az a kicsi vírus hordozó lény valószínűleg tudta, hogy itt az idő az emberiség figyelmeztetésére. Az elvilágiasodott gondolkodás Isten helyébe az egyént ültette, a korlátok nélküli szabadság emberét, aki a rendet, a fegyelmet felszámolta, a másik ember tiszteletét kiirtotta, a márnak él, az önmegvalósítás abszurd formáit támogatja, a hitet kigúnyolja, a keresztényeket üldözi, s a közösség helyébe a tömeget ültette.

A minap egy bölcs ember hallatta hangját: a vírus átmenetileg visszahozta a rendet.

Újra meg kell tanulnunk a normális, a társadalmi viselkedés rendjét, egymás tiszteletét és megbecsülését, amelyben meghatározó a nemzet és a család, amely védelmet és biztonságot nyújt egyéni életünk kiteljesedéséhez.

A rend betartása a hívőknek lesz könnyebb, akik nem hagyták el Isten. Akik a teljes szabadságot választották, mindennapjaikban is küzdenek a tisztességért, a megbecsülésért, a valódi értékek megtartásáért, a lelki gazdagságért.

A vírus fertőzésveszélyt jelez, érintkezést tilt, embereket választ el egymástól, közben együttérzésre biztat, szoros együttműködésre készít, érintkezés nélküli szeretetre szólít fel mindazokkal, akiktől elszakít.

A vírus felébresztette a nemzetek választott vezetőinek lelkiismeretét is, akik felelősek a nemzetcsaládot egybeölelő országhatárokért, s az őket bizalmukkal megajándékozó népükért, valamint a nemzetek közötti szolidaritás fenntartásáért.

Az orvostudomány fejlettségének mai fokán is, a világjárvánnyal vívott harcunkban a legtöbbször a kiszolgáltatottságunk kerül szóba, ami a lelkünkre utal.

Egyébként ez a felismerés jelenik meg a holisztikus gyógyításban, és a Betegápoló Irgalmasrend gyógyító kultúrájában is.

Elgondolkodtató, hogy Európában a koronavírussal folytatott küzdelmünk során fel-

sem merült a keresztény válasz – amely egyedülálló eleme a keresztény Európa örökségének –, miközben Európa és a magyarság története nem is érthető a fertőzések nyomán kialakult járványok és a megoldást kereső válaszok ismerete nélkül.

Emiatt bátorodom a keresztény választ előtérbe helyezni.

Az egészség a lélek Istennel való harmonikus kapcsolatát jelenti. Ezért a Krisztus-hívők számára az egészség nem önmagában, hanem azáltal érték, hogy az életnek azt a teljességét (egészségét) érthetjük alatta, amelynek megszerzése és megtartása elsősorban nem orvosoktól függ. Így lehetséges az, hogy az egészséges lélek ép és erős maradhat akkor is, ha a test beteg.

A betegség a lelki-erkölcsi rend megbomlásának külső jele.

A gyógyításban a testi gyógyulás csak másodlagos. A valódi gyógyulás az, amikor helyreáll a rend, ember és Isten kapcsolata.

A rendteremtést, az emberi testet öltött Isten Fia, a Megváltó vette magára, aki betegségeinket viselte, akire fájdalmaink neheztedek, akinek sebei szereztek gyógyulást. Ő állította helyre az emberiség lelki-teszt egészségét, egészséges kapcsolatát Istennel.

Ez a tanítás határozza meg az európai kultúrát és civilizációt már kétezer éve, s ez jelent igazodási pontot ezeregy száz éve Magyarországnak is. Mondhatjuk: a gyógyítás a kétezer éves egyház öröksége.

A világjárvány egyik napról a másikra megváltoztatta életünket. A bezártság is szolgálhatja lelkünk gyógyulását, ha felfedezzük a kereszténység engesztelő gyakorlatait, a bűnbánatot, a böjtöt, az önmegtartóztatást, az imádságot.

Ami rajtunk múlik, azt megtenni kötelesség, ami nem, azt imádkozva bízunk Isten kezére.

Örvendetes, hogy sokat teszünk testünk egészségéért, de mi lesz a lelkünkkel?

Orandum est, ut sit mens sana, in corpore sano! (Juvenalis) Imádkozni kell azért, hogy ép legyen a lelkünk, ép testünkben!

Kérem Istent, hogy a feltámadásba vetett hitünk hozza vissza a Lelket Európába!

Kozma Imre atya,
a Magyar Máltai Szeretetszolgálat alapító elnöke

Krisztus személyesen bizonyította a feltámadás igazságát

■ Lélekben álljunk oda az üres sír elé, és képzeljük magunk köré mindazokat a személyeket, akik azon a diadalmas vasárnap reggelén először értesültek Krisztus feltámadásáról.

Az örök már elrohantak, fegyvereiket eldobálva, nem törődve többé parancsokkal, feladattal. A rémület szárnyakat adott nekik, és ők már ott állnak a jeruzsálemi nagytanács előtt, és félelemtől vacogó fogakkal adják le jelentésüket. Pedig ők nem is a Feltámadottat látták, hanem csak az angyalt. Az esemény hatása alatt a nagytanács is meg van rémülve, de kiszámított, erőltetett nyugalommal intézkedik. Hazugsággal és vesz-

tegetéssel igyekszik eltussolni a már letagadhatatlan tény, s még egy utolsó erőfeszítést tesz a közvélemény megtévesztésére: „mondjátok azt, hogy az ő tanítványai éjjel eljöttek és ellop-ták őt, amíg mi aludtunk”. Ez a rosszakarat logikája: előttük áll a letagadhatatlan tény, a még remegő szemtanúk, de pillanatra sem gondolnak az igazság elfogadására, hanem bármi áron keresik a kibúvót.

És az asszonyok? Ezek az egyszerű, hívó lelkek ott állnak, és amint hallják az angyal szavait: „Nincs itt, feltámadott!” – máris sietnek tudtára adni a tanítványoknak az örömdetes eseményt. Pedig amikor elindultak

a sírhoz azon a tavaszi reggelen, ők sem gondoltak a feltámadásra. De most hisznek, mert az angyal szava és az üres sír számukra elég bizonyíték.

A feltámadt Krisztus tanítványainak szólt, s ezzel felrázta őket lelki aléltságukból. Azonban a hír annyira hihetetlennek tűnt előttük, hogy ők is látni akarták a jeleket. Péter és János izgatottan sietett a sírhoz. János „látta és hitt”. Péter a fejét csóválta, és még nem hitt. Szent Márk evangéliumánál olvashatjuk, hogy a többi tanítvány egyenesen kételkedett a feltámadásról szóló híradás valódiságában. Ők magát a feltámadottat akarták látni.

Mennyi riadt tekintetű, le-tört szívű ember állta körül az üres sírt! Nem könnyű feladat személyesen bizonyítani be nekik a feltámadás igazságát. Erre egyedül csak az Üdvözítő képes. És ezt meg is tette, csatlakozva a két emmauszi tanítványhoz.

És a két vándor, feledve fáradtságát, éhséget, szomjúságot, otthagya otthont, rokonsági kört, rohant vissza Jeruzsálembe hirdetni a nagy örömet: „Láttuk Őt! Feltámadott!” Egyszerre megváltozik a kép: a szemek felragyognak, a remény új távlatokat nyit meg, mert látták őt, ettek vele, hallották szavait.

A többi már tudjuk. A hit tüzei kigyulladtak a szívekben, és azokat többé már nem lehetett kioltani. Ott volt e láng az események forgatagában, a későbbi üldözések vérzivatarai-ban, a bátor hangú prédikálásokban, a kinszenvedések hullámvérésében éppen úgy, mint a katakombák csendes, meghitt összejövetelein. A székesegyházak misztikus csendjében, mindenhol és mindig ez a meggyőződéses hit osztja diadalát: „Feltámadott, aminet megmondotta vala!”

Ilyen lélektani hatása csak a megdönthetetlen ténynek lehet!

Fodor György
piarista konfráter

Húsvét, az élet győzelme!

„Bizony, bizony, mondom nektek, hogy amit csak kértek az Atyától az én nevemben, megadja nektek. Ezeket azért mondom nektek, hogy békességetek legyen énbenem. A világon nyomorúságotok van, de bízatok: én legyőztem a világot.” (Jn 16,23.33)

■ Húsvétkor a fényt, az örömet, az egymásra találást, az újrakezdést, az életet, végső soron a feltámadást ünnepeljük. Erről szólnak az evangéliumi tudósítások is: a hét első napján a kora reggeli órában fény ragyogja be az üres sírt, vége a nagypénteki gyásznak, feketeségnek. A magdalai Mária örömmel újságolja a tanítványoknak: „láttam az Urat”. Tovalett a sírás, kétségbeesés, jajgatás, szomorúság, ehelyett a Mester közvetlen tanítványai csendben együtt vannak a jeruzsálemi felső házban. Érzik, még nem tudják, de sejtik, hogy legyőzték a félelmet, nemet mondtak a nagypénteki szétszóródottságnak, hisz lám, erejük van újból együtt lenni.

Ebben az esztendőben, amikor a megpróbáltatások nehéz napjait éljük, húsvétkor én ezt a győzelmet ünnepeltem. A húsvétot mindenekelőtt a jézusi élet, tanítás, példa, életmű, istenfiúság győzelme ünnepének tartom.

Az evangélium tudósítása szerint Jézus – születésétől a nagypénteki keresztre feszítéséig – arról a győzelemről vall, amely az Istenben hinni és bízni tudó ember életének az alapeleme kell hogy legyen. Ez a győzedelmes istenhit meg a keresztfán is megnyilvánul, és elemi erővel hat, hiszen még az idegen római katona is, hallva Jézus imádságát, így kiált fel: „Ez az ember valóban igaz volt.” (Lk 23,47).

Jézus arra az isteni ajándékként ható tudásra nyitja fel az értelmünket és szemünket, hogy az ember élete csak Isten

mellett és Istenben teljesedik ki. Tanításaiban, példázataiban, a csodás gyógyítások leírásában is kitapintható, hogy a hit és cselekedet elválaszthatatlanok egymástól. Rámutat, hogy nem lehetünk egyszerre két úr szolgálói még akkor sem, ha megadjuk a császárnak, ami a császáré, mert elsősorban és mindenekfelett meg kell adni az Istennek, ami az Istené. A hívő keresztény embernek fel kell tennie a kérdést ezekben a kritikus napokban is, hogy számára ki vagy melyik a nagyobb: a látható, ember formálta világ a maga szípközvetítő, de hamis színeivel vagy a tiszta, isteni fény? Mi a nagyobb? A világ feletti uralom becsúgya vagy Isten országának szeretetben való szolgálása?

Húsvét ünnepén ezekkel a súlyos és minden ember életében lényegbe vágóan fontos kérdésekkel szembesülünk. Kínok, keservek, vajadások és szenvedések között meg kell találni a választ a fentebbi kérdésekre, és akkor igazi húsvétunk lesz! Erre az alaptapasztalásra készítette fel Jézus a tanítványokat, erre tanít minket is: „A világon nyomorúságotok van, de bízatok: én legyőztem a világot.”

Honnan az erő a küzdelemhez, a mindennapi harcokhoz? Jézus erre is megadta a választ és példát is mutatott, ugyanis ez nem más, mint az imádkozás: „... amit csak kértek az Atyától az én nevemben, megadja nektek”.

A modern élet a maga millió problémájával kavargó körülöttnk, világunk rohamosan fejlődik, de az ember lényegében,

lelkileg, belsőleg évezredek alatt nem sokat változott. Amióta Jézus ezt a tanácsot adta tanítványainak, hogy kérjenek az Atyától, külsőségeiben óriásit változott a világ. Ezek a változások természetesen nemcsak a körülményeket, hanem magát az embert is megváltoztatták. Azonban az otthon és a család megoldatlan problémái ugyanazok maradtak. A hatalmi vágy, a gyűlölet ugyanaz maradt. A szeretet ma is éppúgy kell. A szív ma is éppúgy tud fájni. Az emberi rosszindulat miatt ma is éppúgy kell szenvedni. A halál előtt mi sem állunk másképp, mint a régiek. Az ember a vég-ső egzisztenciájában továbbra is ember marad. Akinek ma is a legfőbb problémája az erő kérdése, vagyis, hogy honnan vegye az erőt az élethez és a halálhoz. Látva mindezt, válaszunk nem lehet más, mint az, hogy mindenekfelett és előtt az Isten szeretetére, gondviselő jóságára és segítségére van szükségünk.

Az imádság az Istenben bízó ember lélegzetvétele, ami által magához veszi az isteni, lelki értelemben éltető „levegőt”, de nemcsak önmagáért, hanem a mellette élő embertársáért is imádkoznia kell. Így tehát szolgálat is a másokért mondott ima, mert nem lehetünk közömbösek, hogy ez a világ rohan a pusztulása felé. Szakadék szélén állunk, de az imára képes, erős lelkek életmentők lehetnek.

Ez esztendő húsvétjának ez a legnagyobb üzenete. Nem járhatunk, gondolkodhatunk úgy, hogy Istent kizárjuk a világból. Igazolni kell mindennap, hogy Istenben élünk, mozgunk és vagyunk. Kétezer év alatt a keresztény ember egy mester-séges világot hozott létre maga

körül, elbizakodott tudásában, de hitében nem nőtt nagygyá. A nagypéntek gyászatát nem lehet kizárni életünkéből, de minden megnyilvánulásunkkal jelet kell adjuk, hogy a bennünk élő isteni lélekkel erőt adunk, fényre, győzelemre, életre tudunk jutni. „Nem hagylak titeket árván, eljövök hozzátok... mert én élek, ti is élni fogtok!” (Jn 14,18–19).

Ez esztendő húsvéti üzenete a jó reménységre, bizakodásra való felhívás. Mindig adódtak és adódnak súlyos problémák, kritikus helyzetek, veszedelmek. Ezekkel a veszélyes helyzetekkel kapcsolatban hangzik a felhívás, biztatás. Húsvét ünnepén ma így szól a jézusi tanítás: bizatok, legyetek jó reménységgel, ne csüggedjétek, amikor a világ nyomorúsághullámai magasra csapnak! Ennek a derűs, bizakodó magatartásnak a legmélyebb okát is megmondja Jézus: azért bízhattok minden körülmények között, mert én legyőztem a világot!

Gabriel García Márquez egyik írásában így vall: „A rajtunk most átvonuló zivatar annak előjele, hogy egünk nem-sokára kiderül, s jobb napokat fogunk látni, mert lehetetlen, hogy akár a baj, akár a jó örök-ké tartson, s ebből az következik, hogy mivel a baj már soká tart, a jónak közel kell lennie” (*Nem azért jöttem, hogy beszédek mondjak*). Húsvét ennek az Istentől kiáradó jóság győzelmének az ünnepe.

Adjon a jó Isten hitben, szeretetben és felelősségben való megerősödést húsvét ünnepén, hogy tudjunk igaz lélekkel imádkozni és erős hittel bízni!

Bálint Benczédi Ferenc
unitárius püspök

Nézzünk fel Jézusra!

„Nézzünk fel Jézusra, a hit szerzőjére és beteljesítőjére, aki az előtte levő öröm helyett – a gyalázattal nem törődve – vállalta a keresztet, és Isten trónjának a jobbjára ült.” (Zsid 12,2)

■ Keresztény hitünk leglényesebb tartalmát ünnepeljük: Jézus Krisztus kereszthalálának és feltámadásának ünnepét, amely az első tanítványok óta minden vasárnapnak a lényege. Jézus tanítványai engedelmeskedtek a Mester parancsának (ApCsel 1,4), és félve ugyan, a külvilágtól elzárkózva, de várták, hogy megtörténjen Jézus ígérete, és erőt kapjanak. Nem csalódtak! A félelem közepette a bezárt házban megállt mellettük a Feltámadott. Észre sem vették, és a húsvétot követő első istentiszteletet zárt közösségben, zárt ajtók mögött ünnepelték, hiszen velük volt Jézus, és benne velük volt az Isten: a zárt ajtók mögött szólt hozzájuk, megválaszolta kérdéseiket, velük étkezett.

Nézzünk csak vissza, mi történt mindez előtt. Jézus tanított, szólt a legegyszerűbb emberhez is, és mindenkit a mennyei Atyához vezetett. A tanítványok szemtanúi voltak annak, hogy Jézus közelében nincs hatalma a gonosznak. Láthatták, hogy közelében testi-lelki gyógyulás van: a vakok látnak, a bénák lábra állnak, a leprások megtisztulnak, a süketek hallanak, a halottak fel-

támadnak, a szegényeknek hirdetik az evangéliumot (Lk 7,23): közel van a mennyek országa! A világ mégsem ismerte fel, az övi nem fogadták be Őt. A Názáreti Jézus útja mennyei magasságból a kereszt magasságába vezetett. De mindez mégsem az emberi gonoszság akarata szerint, hanem a szeretet Istenének akaratából. És nem is zárul le a kereszt gyászánál, hanem feloldódik Krisztus feltámadásában, a húsvéti győzelemben. Azért, hogy Jézus Krisztus által ne csak a Jézus korabeli, hanem a mindenkor embernek, a mai kereső, szenvedő, félelmekkel teli embernek is élete legyen.

Jakab apostol a missziói munkájának néhány éves távlatából már nemcsak a nagypénteket, húsvétot és a Szentlélek kitöltését látta együtt, amikor a tanítványok megkapták a Lélek erejét. Jakab már látja a teljes esemény sorozatnak a betetőzését is: Krisztus felment a mennybe, és az Atya jobbján uralkodik mindenként felett. Ezért biztat minket is: Nézzünk fel Jézusra! Ne csak a nagypénteki kereszten értünk szenvedő Megváltóra, akinek keresztségéből is erőt nyerhetünk, hanem néz-

zünk fel arra a Jézusra is, aki az Atya jobbján ül, és hatalommal kormányozza a világot, benne a mi kis porszem életünket is.

Testvéreim! A mi nemzedékünk először szembesül világméretű járvánnyal. A koronavírus okozta járvány rányomja bélyegét ünneplésünkre is. Miközben azért adunk hálát, hogy Krisztus legyőzte a halált, talán kétségbeesetten figyeljük a betegség tüneteit, és naponta szorongva imádkozunk a mieinkért és önmagunkért. Miközben azt ünnepeljük, hogy Krisztus közösséget teremtett önmagával, és minket is a felelősségteljes gyülekezeti és közösségi életre nevel, mégsem élhetjük meg korlátlanul ezt a közösséget templomainkban, de még a nagy családdal, barátokkal sem. Miközben nagycsütörtökön hálát adunk az úrvacsora szentségeért, a járvány miatt le kell mondanunk a minket hitünkben erősítő úrvacsora táplálékáról, és talán még a hagyományos nagy családi étkezésekre sem keríthetünk sort. Miközben vágyik arra a lelkünk, hogy húsvétkor meggyűljön a fény a sötétben, és megünnepeljük, hogy Krisztus a világ világossága, a valóságban talán ki sem mozdulunk otthonunkból, és a félelem sötétíti be mindennapjainkat. Amikor e sorokat

írom, még nem tudom, csak sejttem, hogy hová fokozódhat a járvány, mire ezeket olvassátok.

Es mégis, most még inkább tekintsünk fel Jézusra! Tegyük meg mindent, ami emberileg az orvostudomány szerint véd a fertőzéstől. De ne feledjük el, hogy ezek felett is Isten az Úr. A gonosz, a sötétség fejedelme ma is el akar választani minket Istentől, el akar szakítani Megváltónktól, és ma is el akar minket választani egymástól is. De Pál apostollal együtt meg vagyok győződve arról, hogy sem élet sem halál – sem karantén, sem járvány, sem más fenyegetettség – nem tud elválasztani minket Isten szeretetétől és Jézus Krisztussal való közösségünkétől. Tekintsünk fel Jézusra, mert a Feltámadott közelében ma is meghallhatjuk, hogy szól hozzánk, meghallgatja kéréseinket, megérti félelmeinket, mint akkor, a nyolcadik napon, amikor megállt a tanítványok között. A közelében ma sincs hatalma a gonosznak, és ma is van gyógyulás testnek és léleknek. Tudom és hiszem, 2020 nagybőjtjének napjaiban pedig még hallhatóbban mondom: ne féljétek! Nézzetek fel Jézusra, mert nála Élet van!

Adorjáni Dezső Zoltán
evangélikus-lutheránus püspök

Jézus él, és általa mi is élni fogunk

■ A tanítványok húsvét reggelén a Jézus keresztre feszítésének és halálának hatása alatt állnak. A nagypénteki események után, szombaton semmi lényegeset nem tehetnek, de vasárnap elindulnak hazafelé. Sokkos állapotban vannak. Összecsomagoltak, és úgy gondolják, mindennek vége. A halál közelsége mindenképpen sokkol bennünket. Mert mi valami másra készültünk, soha nem a halálra. A tanítványoknak pedig Jézus előre megmondta, mi fog vele történni. Kétszer is beszélt a halálról, de a tanítványok úgy tettek, mintha nem is hallották volna.

Mi is kerülnék a halálról szóló beszédet, és úgy gondoljuk, hogy az bárkivel megtörténhet, csak velünk nem. Kerülnék a témát még a halálos ágyon is, pedig érezzük, hogy életünknek vége van. A régiek így figyelmeztették egymást: memento mori, emlékezz a halálra.

Ezen a húsvéton az egész világ halálfélelemben és halálközelségben él. Arra nem számítottunk, hogy ilyen közel jöhet hozzánk a halál, és válogatás nélkül kerülnék veszélybe: fiatalok, öregek, szegények és gazdagok egyaránt. Ha eddig nem is gondoltunk rá, most, hogy az emberiség van a halálos ágyon, legalább most beszéljünk róla, legalább ilyenkor legyen a beszédtemánk. A megbocsátás, az elengedés, a bűn kérdése eddig kiestek a szóhasználatunkból, de most előtérbe kerülnek. Miért?

Eddig határozott elképzeléseink voltak a világról és benne az emberről. Arról az emberről, aki a tudományban óriási eredményeket ért el. Annyira elégedettek voltunk magunkkal, hogy még Istent is fel akartuk használni a magunk céljaira. Ezért volt tabutéma számunkra a halál, amely a feltámadás hite nélkül mindenki számára rémisztő és borzalmas.

E húsvét alkalmával azonban Isten lehetőséget ad számunkra, hogy gondolkodásunk megváltozzon. De ez csak úgy történhet meg, mint az első húsvét idején, vagyis ha mi is találkozzunk a feltámadott Jézus Krisztussal. Ő az, aki jön felénk, ő az, aki bennünket megszólít, és közösséget alkot velünk. Mi ettől lehetünk hívők, nem más erő által. Ha nincs vele találkozás, akkor marad a félelem. Jézus itt van köztünk, láthatatlanul, de nem megtapasztalhatatlanul.

Eljön az idő mindannyiunk életében, amikor pontot kell tenni a földi élet végére, el kell engednünk azt. De ezzel nincs vége mindennek. Hiszen *Jézus él, és általa mi is élni fogunk* (Lk 24,33-34) – ezt ígérte nekünk. És ez az igazi húsvéti üzenet.

Kató Béla
református püspök